EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

التبيين لدعوات المرضى والمصابين

At-Tabyīn li-daʿawāt al-marḍā wa-l-muṣābīn

Rugile bolnavilor și ale celor încercați

ʿAbd al-Razzāq al-Badr

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

ʿAbd al-Razzāq ibn ʿAbd al-Muḥsin al-Badr

Rugile bolnavilor și ale celor încercați

التبيين لدعوات المرضى والمصابين

At-Tabyīn li-daʿawāt al-marḍā wa-l-muṣābīn

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: التبيين لدعوات المرضى والمصابين
Ediția I
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Text arab coranic: Tanzil Project, text Uthmani v1.1, © 2007–2026 Tanzil Project, licența Creative Commons Attribution 3.0 (CC BY 3.0), https://tanzil.net. Textul arab este reprodus fără modificări; fragmentele sunt indicate în referințe.

Cuprins

Introducere 1
Cuvinte prin care se face ruqya bolnavului 2
Cererea ocrotirii împotriva vrăjitoriei, deochiului și invidiei 8
Primul mijloc: căutarea ocrotirii lui Allah 8
Al doilea mijloc: teama de Allah și păzirea poruncilor Sale 10
Al treilea mijloc: răbdarea față de dușman 10
Al patrulea mijloc: încrederea în Allah 11
Al cincilea mijloc: eliberarea inimii de preocuparea pentru dușman 11
Al șaselea mijloc: îndreptarea spre Allah și sinceritatea față de El 12
Al șaptelea mijloc: căința sinceră înaintea lui Allah 12
Al optulea mijloc: milostenia și binefacerea 13
Al nouălea mijloc: stingerea răului prin bine 14
Al zecelea mijloc: împlinirea curată a tawḥīd-ului 15
Ce i se spune bolnavului 17
Pomeniri la strâmtorare 22
Ruga împotriva apăsării, grijii și tristeții 28
Prima temelie: împlinirea închinării față de Allah 29
A doua temelie: credința în hotărârea și predestinarea lui Allah 30
A treia temelie: credința în numele și atributele lui Allah 32
A patra temelie: grija față de Coran 33
Ce spune omul când îl lovește o nenorocire 34
Prima temelie: toate Îi aparțin lui Allah 38
A doua temelie: întoarcerea este la Allah 39
Indice 41

Introducere

Îl rugăm pe Allah să le dăruiască bolnavilor noștri și bolnavilor musulmanilor atât răsplată, cât și însănătoșire. El aude și răspunde.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Lauda Îi aparține lui Allah, Stăpânul lumilor, iar sfârșitul bun este al celor temători de El. Binecuvântarea și pacea fie asupra căpeteniei trimișilor, Profetul nostru Muḥammad ﷺ, asupra familiei sale și a tuturor companionilor săi.

Acestea sunt câteva teme care îi privesc pe bolnavi și pe cei încercați: rugile pe care le rostesc, ruqya rânduită și cuvintele spuse la vizitarea lor. Le-am ales din cartea mea Fiqh al-adʿiya wa-l-adhkār, întrucât câțiva oameni aleși au dorit să le adun într-o cărticică, pentru ca folosul lor să ajungă la mai mulți și să se răspândească mai larg. Am numit-o At-Tabyīn li-daʿawāt al-marḍā wa-l-muṣābīn — Lămurirea rugilor bolnavilor și ale celor încercați.

Îl rog pe Allah să o primească cu bună primire, să-i dăruiască acceptare, să sporească folosul ei și să-i răsplătească din belșug pe toți cei care au contribuit la tipărirea și răspândirea ei. El aude ruga. Binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra Profetului nostru Muḥammad, asupra familiei sale și a companionilor săi.

Cuvinte prin care se face ruqya bolnavului

În Sunna curată au venit felurite pomeniri și rugi prin care este rânduit să se facă ruqya bolnavului. Allah le-a făcut un mijloc de vindecare și însănătoșire. Voi înfățișa câteva dintre aceste pomeniri și rugi binecuvântate. Cea mai măreață lectură pentru ruqya bolnavului este Deschizătoarea Cărții, Mama Coranului: ea este de ajuns și vindecă. În cele două culegeri autentice, Abū Saʿīd al-Khudrī relatează:

„Un grup dintre companionii Trimisului lui Allah ﷺ au pornit într-o călătorie și au poposit lângă un neam de arabi. Le-au cerut găzduire, însă aceștia au refuzat să-i găzduiască. Căpetenia acelui neam a fost înțepată, iar ai săi au încercat totul fără ca nimic să-i fie de folos. Unul dintre ei a spus: «Dacă ați merge la acei oameni care au poposit lângă voi! Poate că vreunul dintre ei are ceva de folos.» S-au dus și au spus: «Oameni buni, căpetenia noastră a fost înțepată și am încercat totul fără ca nimic să-i folosească. Are vreunul dintre voi ceva?» Unul dintre ei a răspuns: «Da, pe Allah, știu să fac ruqya. Însă v-am cerut găzduire și nu ne-ați găzduit; așa că nu voi face ruqya până nu ne hotărâți o plată.» S-au înțeles pentru o turmă de oi. El a mers, a început să sufle ușor, cu puțină salivă, și să recite al-ḥamdu li-Llāhi rabbi l-ʿālamīn. Bolnavul s-a ridicat ca și cum ar fi fost dezlegat dintr-o legătură și a pornit să meargă fără să mai aibă durere sau boală. Le-au dat plata asupra căreia se înțeleseseră. Unii au spus: «Împărțiți-o!» Cel care făcuse ruqya a spus: «Nu faceți aceasta până nu ajungem la Trimisul lui Allah ﷺ, îi povestim ce s-a întâmplat și vedem ce ne poruncește.» Au ajuns la Trimisul lui Allah ﷺ și i-au povestit. El a spus: «De unde ai

știut că ea este ruqya? Ați făcut bine. Împărțiți și puneți-mi și mie o parte alături de voi.»"[1]

Acest hadith arată rangul măreț al surei și puternicul ei efect în vindecarea bolnavului și îndepărtarea suferinței sale, cu îngăduința lui Allah. Ibn al-Qayyim a spus, comentând acest hadith:

„Acest leac a lucrat asupra acelei boli și a îndepărtat-o de parcă n-ar fi fost. Este cel mai simplu și mai la îndemână leac. Dacă robul ar ști să caute bine vindecarea prin Al-Fātiḥa, i-ar vedea efectul uimitor în vindecare. Am rămas o vreme la Mecca, mă loveau felurite suferințe și nu găseam medic și nici medicament. Mă tratam cu Al-Fātiḥa și îi vedeam un efect uimitor. Îi îndrumam astfel și pe cei care se plângeau de durere, iar mulți se vindecau repede."[2]

Printre cele recitate în ruqya bolnavului se află și surele ocrotitoare: *„Spune: El este Allah, Unicul"*, *„Spune: Caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor"* și *„Spune: Caut adăpost la Stăpânul oamenilor"*. În cele două culegeri autentice, ʿĀ'ișa relatează:

„Când era bolnav, Trimisul lui Allah ﷺ recita asupra sa surele ocrotitoare și sufla ușor. Când suferința lui s-a întețit, eu recitam asupra lui și îl ștergeam cu mâna lui, nădăjduind în binecuvântarea ei."[3]

În Ṣaḥīḥ Muslim, ea mai spune: „Când se îmbolnăvea cineva din familia lui, Trimisul lui Allah ﷺ sufla ușor asupra lui, recitând surele ocrotitoare."[4]

„Surele ocrotitoare" înseamnă Al-Ikhlāṣ, Al-Falaq și An-Nās. Al-Ikhlāṣ a fost inclusă alături de celelalte două prin extinderea denumirii, datorită atributelor Stăpânului pe care le cuprinde, deși în ea nu este rostită explicit cererea de ocrotire.[5]

1 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 5749; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2201.
2 Al-Jawāb al-kāfī, p. 5.
3 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 5016; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2192.
4 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2192.
5 Vezi Fatḥ al-bārī de Ibn Ḥajar, 9/62.

Hadithul arată rangul măreț al acestor trei sure: ele sunt ruqya și vindecare a durerii, cu îngăduința lui Allah. Despre ele au venit multe hadithuri care le arată măreția. Cele două sure ale cererii de ocrotire au un efect deosebit, mai ales dacă boala este pricinuită de vrăjitorie, deochi sau cele asemenea lor. Ibn al-Qayyim a spus la începutul explicării lor:

„Scopul este să vorbim despre aceste două sure, să arătăm marele lor folos și nevoia puternică, ba chiar necesitatea lor. Nimeni nu se poate lipsi vreodată de ele. Ele au un efect aparte în respingerea vrăjitoriei, a deochiului și a tuturor relelor. Nevoia robului de a cere ocrotire prin aceste două sure este mai mare decât nevoia lui de aer, hrană, băutură și îmbrăcăminte."[6]

Apoi a vorbit despre ele pe larg, într-o explicare de mare folos. Între rugile pentru ruqya bolnavului se află ceea ce este statornicit în Ṣaḥīḥ Muslim de la ʿUthmān ibn Abī al-ʿĀṣ. El i s-a plâns Trimisului lui Allah ﷺ de o durere pe care o avea în trup de când primise Islamul. Trimisul lui Allah ﷺ i-a spus:

„Pune-ți mâna pe locul care te doare din trup, spune de trei ori bismi Llāh, apoi spune de șapte ori:"

أَعُوذُ بِاللَّهِ وَقُدْرَتِهِ مِنْ شَرِّ مَا أَجِدُ وَأُحَاذِرُ

„Caut adăpost la Allah și la puterea Lui împotriva răului pe care îl simt și de care mă tem."[7]

Ruga transmisă lui ʿUthmān ibn Abī al-ʿĀṣ; înaintea ei se spune de trei ori: بِاسْمِ اللَّهِ — În numele lui Allah.

„Împotriva răului pe care îl simt și de care mă tem" înseamnă răul durerii și suferinței pe care o simt și răul de care mă tem și împotriva căruia mă păzesc. Este cererea ocrotirii împotriva durerii prezente și împotriva durerii despre care omul se teme ori se așteaptă să vină în viitor, inclusiv agravarea și sporirea bolii de care suferă. Când se îmbolnăvește, omul este adesea cuprins de

6 Vezi Badāʾiʿ al-fawāʾid de Ibn al-Qayyim, 2/199.

7 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2202.

nelinişte, temându-se să nu i se agraveze boala. Această rugă măreaţă cuprinde cererea ocrotirii lui Allah împotriva acestui lucru.

În Ṣaḥīḥ Muslim se relatează de la Abū Saʿīd al-Khudrī: *„Jibrīl a venit la Profet ﷺ şi a întrebat: «Muḥammad, suferi?» El a răspuns: «Da.» Jibrīl a spus:”*

بِاسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ، مِنْ كُلِّ شَيْءٍ يُؤْذِيكَ، مِنْ شَرِّ كُلِّ نَفْسٍ أَوْ عَيْنِ حَاسِدٍ، اللَّهُ يَشْفِيكَ، بِاسْمِ اللَّهِ أَرْقِيكَ

„În numele lui Allah îţi fac ruqya împotriva oricărui lucru care te vatămă, împotriva răului oricărui suflet sau ochi invidios. Allah să te vindece! În numele lui Allah îţi fac ruqya.”[8]

Ruqya lui Jibrīl pentru Profet ﷺ

În cele două culegeri autentice, ʿĀʾişa relatează că Profetul ﷺ cerea ocrotire pentru unii dintre ai săi, îi ştergea cu mâna dreaptă şi spunea:

اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ أَذْهِبِ الْبَأْسَ، وَاشْفِهِ وَأَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ، شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا

„O, Allah, Stăpân al oamenilor, îndepărtează suferinţa şi vindecă-l! Tu eşti Vindecătorul; nu există vindecare decât vindecarea Ta: o vindecare care să nu lase nicio boală.”[9]

Ruga relatată de ʿĀʾişa

Într-o altă relatare, ea spune: „Când unul dintre noi suferea, Trimisul lui Allah ﷺ îl ştergea cu mâna dreaptă, apoi spunea” — şi a pomenit ruga.[10] În altă relatare, ea spune: „Trimisul lui

8 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2186.

9 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 5743; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2191.

10 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2191.

Allah ﷺ făcea ruqya prin această rugă" — și a pomenit-o.[11]

În Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, ʿAbd al-ʿAzīz ibn Ṣuhayb spune: *„Eu și Thābit am intrat la Anas ibn Mālik. Thābit a zis: «Abū Ḥamza, sunt bolnav.» Anas a spus: «Să nu-ți fac ruqya prin ruga Trimisului lui Allah ﷺ?» El a răspuns: «Ba da.» Atunci a spus:"*

اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ، مُذْهِبَ الْبَاسِ، اشْفِ أَنْتَ الشَّافِي،
لَا شَافِيَ إِلَّا أَنْتَ، شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا

„O, Allah, Stăpân al oamenilor, Cel care îndepărtează suferința, vindecă! Tu ești Vindecătorul; nimeni nu vindecă în afară de Tine: o vindecare care să nu lase nicio boală."[12]

Ruga relatată de Anas ibn Mālik

„O, Allah, Stăpân al oamenilor": omul se roagă lui Allah prin stăpânirea Sa asupra tuturor oamenilor — prin faptul că i-a creat, le rânduiește viața și le cârmuiește treburile. În mâna Lui sunt viața și moartea, sănătatea și boala, bogăția și sărăcia, puterea și slăbiciunea. *„Îndepărtează suferința"*: al-baʾs înseamnă oboseala, greutatea și boala. Aici cuvântul apare fără hamza, pentru potrivirea sonoră cu cel de lângă el.

11 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2191.

12 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 5742.

În hadithul lui Anas se spune: *„O, Allah, Stăpân al oamenilor, Cel care îndepărtează suferința."* Este rugarea lui Allah prin faptul că numai El îndepărtează suferința: ea nu pleacă de la rob decât cu îngăduința și voia Lui. *„Și vindecă-l! Tu ești Vindecătorul"* cuprinde cererea vindecării de la Allah: sănătatea și izbăvirea de boală. *„Tu ești Vindecătorul"* înseamnă rugarea Lui prin faptul că El este Vindecătorul în mâna Căruia se află vindecarea. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ﴾

„Iar când sunt bolnav, El este Cel care mă vindecă."[13]
Coran, Aș-Șuʿarāʾ 26:80

„Nu există vindecare decât vindecarea Ta" întărește cele spuse și recunoaște că tratamentul și îngrijirea nu folosesc și nu ajută dacă nu le însoțește îngăduința lui Allah pentru însănătoșire și vindecare. *„O vindecare care să nu lase nicio boală"*: să nu rămână vreo boală și să nu fie lăsată în urmă vreo suferință. Uneori boala se vindecă, însă după ea poate apărea o alta, născută din cea dintâi și pricinuită de ea. Omul Îi cere, așadar, lui Allah o vindecare deplină de boală, care să nu lase nicio urmă și după care să nu rămână în bolnav nicio suferință. Aceasta arată deplinătatea, desăvârșirea și cuprinderea rugilor profetice.

13 Sura Aș-Șuʿarāʾ, versetul 80.

Cererea ocrotirii împotriva vrăjitoriei, deochiului și invidiei

Printre bolile ucigătoare și relele mari se află boala care îl atinge pe om din pricina vrăjitoriei, a deochiului ori a invidiei. Vrăjitoria poate avea un efect puternic asupra celui vrăjit: îl poate îmbolnăvi și îl poate ucide. Tot astfel, privirea celui invidios, când sufletul i se umple de răutate și inima îi adună răul, îi poate vătăma pe cei invidiați, îi poate îmbolnăvi și chiar ucide. Vrăjitoria este reală și are efect, iar invidia este reală și are efect. Între binefacerile lui Allah față de robul Său credincios se află faptul că i-a pregătit mijloace binecuvântate și lucruri folositoare prin care să îndepărteze răul acestora și să înlăture vătămarea și încercarea venite prin ei. Învățatul Ibn al-Qayyim le-a adunat în zece mijloace mărețe: dacă robul le împlinește, răul invidiosului, al celui care deoache și al vrăjitorului se îndepărtează de el.

Primul mijloc: căutarea ocrotirii lui Allah
Să caute ocrotirea lui Allah împotriva răului său, să se adăpostească la El și să caute refugiu la El. Allah Preaînaltul spune:

﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ ٱلْفَلَقِ﴾

„Spune: Caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor,”
Coran, Al-Falaq 113:1

﴿مِن شَرِّ مَا خَلَقَ﴾

„Împotriva răului celor pe care le-a creat,”
Coran, Al-Falaq 113:2

﴿وَمِن شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ﴾

„Împotriva răului întunericului când se așterne,”
Coran, Al-Falaq 113:3

﴿وَمِن شَرِّ ٱلنَّفَّٰثَٰتِ فِى ٱلْعُقَدِ﴾

„Împotriva răului celor care suflă în noduri”
Coran, Al-Falaq 113:4

﴿وَمِن شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ﴾

„Și împotriva răului celui invidios când invidiază.”
Coran, Al-Falaq 113:5

Allah îl aude pe cel care caută ocrotire la El, știe împotriva a ce o cere și are putere asupra tuturor lucrurilor. Numai la El se caută această ocrotire: nu se caută la niciuna dintre făpturile Sale și nu se caută refugiu la altcineva în afară de El. El este Cel care îi ocrotește pe cei care cer ocrotire, îi păzește și îi apără împotriva răului de care caută adăpost. A căuta ocrotire înseamnă, în realitate, a fugi de ceva de care te temi spre Cel care te păzește și te apără de el. Robul nu are păzitor și ocrotitor în afară de Allah. El îi este de ajuns celui care se încrede în El și îl îndestulează pe cel care caută refugiu la El; El liniștește teama celui înfricoșat și îl adăpostește pe cel care cere adăpost. Ce bun Ocrotitor și ce bun Ajutător este El!

Al doilea mijloc: teama de Allah și păzirea poruncilor Sale
Să se teamă de Allah și să păzească poruncile și opreliștile Sale. Pe cel care se teme de Allah, El îl păzește și nu-l lasă în grija altcuiva. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَإِن تَصْبِرُواْ وَتَتَّقُواْ لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔاۗ إِنَّ ٱللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ﴾

„Dacă răbdați și vă temeți de Allah, viclenia lor nu vă va vătăma cu nimic. Allah cuprinde ceea ce fac ei."[14]
Coran, Āl ʿImrān 3:120 (fragment)

Profetul ﷺ i-a spus lui ʿAbd Allāh ibn ʿAbbās: *„Păzește îndatoririle față de Allah și El te va păzi. Păzește îndatoririle față de Allah și Îl vei găsi înaintea ta."* Cine își păzește îndatoririle față de Allah este păzit de Allah și Îl găsește înaintea sa oriunde se îndreaptă. Pe cine se teme cel al cărui păzitor este Allah și care Îl are înaintea sa? De cine să se păzească?

Al treilea mijloc: răbdarea față de dușman
Să rabde față de dușman, să nu se lupte cu el, să nu-l pârască și nici să nu se gândească să-l vatăme. Nu există biruință asupra celui invidios și asupra dușmanului asemenea răbdării față de el. Cu cât nedreptatea invidiosului sporește, cu atât ea devine o oaste și o putere pentru cel nedreptățit: prin ea, nedreptul se luptă cu sine fără să-și dea seama. Nedreptatea lui este o săgeată pe care o trage dinspre sine către sine.

﴿وَلَا يَحِيقُ ٱلْمَكْرُ ٱلسَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِۦ﴾

„Viclenia cea rea nu-i împresoară decât pe cei care o fac."[15]
Coran, Fāțir 35:43 (fragment)

14 Sura Āl ʿImrān, versetul 120.
15 Sura Fāțir, versetul 43.

Dacă cel invidiat rabdă și nu socotește că încercarea a durat prea mult, dobândește sfârșitul bun, cu îngăduința lui Allah.

Al patrulea mijloc: încrederea în Allah

Celui care se încrede în Allah, El îi este de ajuns. Încrederea în Allah este dintre cele mai puternice mijloace prin care robul respinge vătămarea, nedreptatea și agresiunea făpturilor, pe care nu le poate înfrunta. Când Allah îi este de ajuns, dușmanul nu mai poate nădăjdui să-l învingă. Dacă robul s-ar încrede în Allah așa cum se cuvine, iar cerurile, pământul și tot ce cuprind ar unelti împotriva lui, Allah i-ar face o ieșire, i-ar fi de ajuns și l-ar ajuta.

Al cincilea mijloc: eliberarea inimii de preocuparea pentru dușman

Să-și golească inima de preocuparea pentru el și de gândul la el, să caute să-l șteargă din minte ori de câte ori îi trece prin gând; să nu-i dea atenție, să nu se teamă de el și să nu-și umple inima cu gândul la el. Acesta este dintre cele mai folositoare leacuri și dintre cele mai puternice mijloace care ajută la îndepărtarea răului său. Este asemenea celui urmărit de un dușman care vrea să-l prindă și să-l vatăme. Dacă nu i se pune în cale și nu se încleștează cu el, ci se îndepărtează, dușmanul nu poate pune mâna pe el. Dar dacă se încleștează și fiecare se agață de celălalt, răul se produce.

Tot astfel sunt și sufletele. Când fiecare se agață de celălalt, liniștea dispare și răul continuă până când unul piere. Dar dacă omul își smulge sufletul de la celălalt, îl păzește de gândul la el și de legarea de el și începe să-și ocupe mintea cu ceea ce îi folosește mai mult, invidiosul nedrept rămâne să se mistuie singur. Invidia este ca focul: dacă nu găsește ceva de mistuit, se mistuie pe sine.

Al șaselea mijloc: îndreptarea spre Allah și sinceritatea față de El

Să se îndrepte spre Allah, să fie sincer față de El și să pună iubirea Lui, căutarea mulțumirii Lui și întoarcerea la El în toate gândurile și dorințele sufletului său. Ele pătrund treptat în celelalte gânduri până le biruiesc, le acoperă și le înlătură cu totul. Astfel, gândurile, preocupările și dorințele lui rămân toate îndreptate către ceea ce Stăpânul iubește, către apropierea de El, pomenirea și lauda Lui. Allah relatează despre dușmanul Său Iblīs că a spus:

﴿قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ﴾

„Pe puterea Ta! Îi voi rătăci pe toți,"
Coran, Șād 38:82

﴿إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ﴾

„În afara robilor Tăi aleși dintre ei."[16]
Coran, Șād 38:83

Cel sincer este asemenea celui adăpostit într-o cetate întărită: nu se teme cel apărat în ea, nu este lăsat pierzării cel refugiat în ea și dușmanul nu poate nădăjdui să se apropie de el.

Al șaptelea mijloc: căința sinceră înaintea lui Allah

Să se căiască sincer înaintea lui Allah pentru păcatele care au îngăduit dușmanilor să pună stăpânire asupra sa. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَمَآ أَصَـٰبَكُم مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ﴾

„Orice nenorocire vă atinge este din pricina a ceea ce au câștigat mâinile voastre."[17]
Coran, Aș-Șūrā 42:30 (fragment)

16 Sura Șād, versetele 82–83.

17 Sura Aș-Șūrā, versetul 30.

Nimeni nu este pus să-l vatăme pe rob decât din pricina unui păcat, pe care îl știe ori nu-l știe. Păcatele pe care robul nu le cunoaște sunt de multe ori mai multe decât cele pe care le cunoaște; iar din ceea ce a știut și a făcut, ceea ce uită este de multe ori mai mult decât ceea ce își amintește. În ruga cunoscută se spune:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أُشْرِكَ بِكَ وَأَنَا أَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا لَا أَعْلَمُ

„O, Allah, caut ocrotire la Tine ca să nu-Ți asociez ceva știind și Îți cer iertare pentru ceea ce nu știu."[18]
Ruga citată de autor

Lucrurile pentru care robul trebuie să ceară iertare fără să le știe sunt de multe ori mai multe decât cele pe care le știe. Cel care îl vatămă nu este pus asupra lui decât din pricina unui păcat. Răul din existență este în păcate și urmările lor; când robul este izbăvit de păcate, este izbăvit și de urmările lor. Când este nedreptățit, vătămat și stăpânit de potrivnicii săi, nimic nu-i este mai folositor decât căința sinceră pentru păcatele care au fost pricina puterii dușmanului asupra lui.

Al optulea mijloc: milostenia și binefacerea

Să dea milostenie și să facă bine pe cât poate. Acestea au un efect uimitor în respingerea încercării, a deochiului și a răului invidiosului. Deochiul, invidia și vătămarea cu greu pun stăpânire pe cel care face bine și dă milostenie. Chiar dacă îl atinge ceva din ele, el este însoțit de blândețe, ajutor și întărire și are un sfârșit vrednic de laudă. Milostenia și binefacerea fac parte din mulțumirea pentru binefacere, iar mulțumirea păzește binefacerea de orice lucru care ar pricinui pierderea ei.

18 Al-Bukhārī, Al-Adab al-mufrad, nr. 719, din relatarea lui Maʿqil ibn Yasār; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-adab, nr. 551.

Al nouălea mijloc: stingerea răului prin bine
Să stingă focul celui invidios, nedrept și vătămător făcându-i bine. Cu cât acesta sporește în vătămare, rău, nedreptate și invidie, cu atât tu să sporești în binefacere față de el, în sfătuirea lui și în mila pentru el. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَلَا تَسْتَوِى ٱلْحَسَنَةُ وَلَا ٱلسَّيِّئَةُ ۚ ٱدْفَعْ بِٱلَّتِى هِىَ أَحْسَنُ فَإِذَا ٱلَّذِى بَيْنَكَ وَبَيْنَهُۥ عَدَٰوَةٌ كَأَنَّهُۥ وَلِىٌّ حَمِيمٌ﴾

„Binele și răul nu sunt deopotrivă. Răspunde cu ceea ce este mai bun și iată că acela între tine și care era dușmănie îți devine ca un prieten apropiat."
Coran, Fuṣṣilat 41:34

﴿وَمَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ٱلَّذِينَ صَبَرُوا۟ وَمَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا ذُو حَظٍّ عَظِيمٍ﴾

„Dar aceasta nu le este dăruită decât celor care rabdă și nu îi este dăruită decât celui cu mare parte de bine."[19]
Coran, Fuṣṣilat 41:35

Cugetă aici la starea profetului despre care Profetul nostru ﷺ a povestit că poporul său l-a lovit până l-a însângerat. El își ștergea sângele și spunea:

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِقَوْمِي فَإِنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

„O, Allah, iartă-mi poporul, căci ei nu știu!"[20]
Ruga profetului pomenit în relatare

19 Sura Fuṣṣilat, versetele 34–35.
20 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 3477; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 1792.

Al zecelea mijloc: împlinirea curată a tawḥīd-ului
Să împlinească tawḥīd-ul curat și să-și mute gândul de la mijloace spre Cel care le rânduiește, Cel Puternic și Înțelept, știind că niciun lucru nu vatămă și nu folosește decât cu îngăduința lui Allah. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَإِن يَمْسَسْكَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِن يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَآدَّ لِفَضْلِهِۦ﴾

„Dacă Allah te atinge cu un rău, nimeni nu-l poate îndepărta în afară de El; iar dacă voiește pentru tine un bine, nimeni nu poate respinge darul Său."[21]
Coran, Yūnus 10:107 (fragment)

Profetul ﷺ i-a spus lui ʿAbd Allāh ibn ʿAbbās: „Să știi că, dacă întreaga comunitate s-ar aduna ca să-ți fie de folos, nu ți-ar folosi decât cu un lucru pe care Allah l-a scris pentru tine. Și dacă s-ar aduna ca să te vatăme, nu te-ar vătăma decât cu un lucru pe care Allah l-a scris asupra ta."[22]

Când robul își curăță tawḥīd-ul, din inima lui iese teama de altcineva în afară de Allah. Dușmanul său ajunge prea neînsemnat ca el să se teamă de el alături de Allah. Îi dăruiește numai lui Allah teama sa și înțelege că a-și ocupa gândul cu dușmanul, a se teme de el și a se preocupa de el arată o lipsă în tawḥīd-ul său. Dacă și l-ar curăța, tawḥīd-ul i-ar da o îndeletnicire îndeajuns de mare, iar Allah S-ar îngriji să-l păzească și să-l apere. Allah îi apără pe cei care cred: dacă el este credincios, Allah îl apără fără îndoială. Apărarea lui Allah este potrivită credinței sale: dacă ea este deplină, apărarea este deplină; dacă este amestecată, și apărarea este pe măsură; dacă este când într-un fel, când într-altul, astfel este și purtarea față de el. Unii înaintași au

21 Sura Yūnus, versetul 107.

22 Sunan at-Tirmidhī, nr. 2516; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-jāmiʿ, nr. 7957.

spus: *„Cine se îndreaptă spre Allah cu întreaga sa ființă, Allah Se îndreaptă spre el pe deplin. Cine Îi întoarce spatele cu întreaga sa ființă, Allah Se depărtează de el pe deplin. Cine este când într-un fel, când într-altul, Allah Se poartă cu el pe măsură."*

Tawḥīd-ul este cea mai măreață cetate a lui Allah: cine intră în ea este în siguranță. Unul dintre înaintași a spus: „Cine se teme de Allah, de el se teme totul; iar cine nu se teme de Allah, Allah îl face să se teamă de toate." Acestea sunt zece mijloace mărețe prin care se respinge răul invidiosului, al celui care deoache și al vrăjitorului.[23] Îl rugăm pe Allah Cel Generos să ne păzească pe noi și pe musulmani de toate relele. El aude și răspunde.

23 Vezi Badāʾiʿ al-fawāʾid de Ibn al-Qayyim, 2/238–246.

Ce i se spune bolnavului

Islamul a îndemnat la respectarea dreptului bolnavului, la vizitarea lui și la ruga pentru vindecarea și sănătatea sa. A arătat felurite rugi potrivite pentru vizitarea bolnavului. Toată această grijă, apropiere și rugă pornește din faptul că starea credincioșilor este asemenea unui singur suflet: ceea ce îl bucură pe unul îi bucură pe toți, iar ceea ce îl doare pe unul îi doare pe toți. În cele două culegeri autentice, an-Nuʿmān ibn Bașīr relatează că Trimisul lui Allah ﷺ a spus:

> *„Credincioșii, în iubirea, îndurarea și afecțiunea dintre ei, sunt asemenea unui trup: când un mădular suferă, întregul trup îi răspunde prin nesomn și febră."*[24]

Într-o relatare la Muslim se spune: „Musulmanii sunt ca un singur om: dacă îi suferă ochiul, suferă întreg; dacă îi suferă capul, suferă întreg."[25]
De aceea este rânduită vizitarea bolnavilor: pentru a-i mângâia și a le ușura încercarea. Aceasta a fost făcută unul dintre drepturile lor. În Ṣaḥīḥ Muslim, Abū Hurayra relatează că Profetul ﷺ a spus:

> *„Drepturile musulmanului asupra musulmanului sunt șase: când îl întâlnești, salută-l; când te invită, răspunde-i; când îți cere sfat, sfătuiește-l; când strănută și Îl laudă pe Allah, roagă-te pentru îndurarea Lui asupra sa; când se îmbolnăvește, vizitează-l; iar când moare, însoțește-l."*[26]

Numeroase texte arată virtutea celui care vizitează bolnavii și marea lui răsplată la Allah. Muslim relatează în Ṣaḥīḥ de la Thawbān, slujitorul Trimisului lui Allah ﷺ, că Trimisul lui Allah ﷺ a spus: „Cel care vizitează un bolnav rămâne între

24 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 6011; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2586.
25 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2586.
26 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2162.

roadele Paradisului până se întoarce." În altă relatare: „Cine vizitează un bolnav rămâne în khurfat al-janna." A fost întrebat: „Trimis al lui Allah, ce este khurfat al-janna?" El a răspuns: „Roadele lui."[27] Adică se află în grădinile Paradisului, culegând din ele ce dorește și adunând roadele pe care le voiește.

At-Tirmidhī relatează de la Abū Hurayra că Trimisul lui Allah ﷺ a spus: „Pe cel care vizitează un bolnav ori un frate al său pentru Allah îl cheamă un vestitor: «Bun ești, bun este mersul tău și ți-ai pregătit un sălaș în Paradis!»"[28] Hadithurile în această privință sunt numeroase.

Este recomandat ca musulmanul care vizitează un bolnav să-l liniștească, să-i ușureze încercarea și să-i amintească răsplata lui Allah și faptul că boala îi șterge păcatele și îl curățǎ. În Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, Ibn ʿAbbās relatează:

> *Profetul ﷺ a intrat la un beduin ca să-l viziteze. Când intra la un bolnav pentru a-l vizita, obișnuia să spună: „Nicio grijă: este curățire, cu voia lui Allah!" El i-a spus aceste cuvinte. Beduinul a răspuns: „Curățire? Nicidecum! Este o febră care fierbe" — sau: „se întețește" — „asupra unui bătrân și îl duce să viziteze mormintele." Profetul ﷺ a spus: „Atunci așa să fie."*[29]

„Este curățire, cu voia lui Allah" este un enunț cu subiectul subînțeles: aceasta este o curățire pentru tine de păcatele tale, adică te curățǎ de ele.

În Sunan al imamului Abū Dāwūd, Umm al-ʿAlāʾ relatează: „Trimisul lui Allah ﷺ m-a vizitat când eram bolnavă și a spus: «Bucură-te, Umm al-ʿAlāʾ! Prin boala musulmanului Allah îi îndepărtează păcatele, așa cum focul îndepărtează zgura aurului și argintului.»"[30]

---

27 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2568.

28 Sunan at-Tirmidhī, nr. 1931; al-Albānī l-a socotit bun în Ṣaḥīḥ at-targhīb, nr. 3474.

29 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 5656.

30 Sunan Abī Dāwūd, nr. 2688; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ at-targhīb, nr. 3438.

În Ṣaḥīḥ Muslim, Jābir ibn ʿAbd Allāh relatează că Trimisul lui Allah ﷺ a intrat la Umm as-Sā'ib — sau Umm al-Musayyib — și a întrebat: „Ce ai, Umm as-Sā'ib — sau Umm al-Musayyib —, de tremuri?" Ea a răspuns: „Febra! Allah să nu o binecuvânteze!" El a spus: „Nu ocărî febra, fiindcă ea îndepărtează păcatele fiilor lui Adam așa cum foalele îndepărtează zgura fierului."[31]

Al-Bukhārī relatează în Al-Adab al-mufrad de la Saʿīd ibn Wahb: „Eram cu Salmān, care vizita un bolnav din Kinda. Când a intrat la el, a spus: «Bucură-te! Allah face boala credinciosului o ștergere a păcatelor și un prilej de întoarcere. Boala nelegiuitului însă este asemenea cămilei pe care ai săi au legat-o, apoi au dezlegat-o: nu știe nici de ce a fost legată, nici de ce a fost slobozită.»"[32]

Vestește-i, așadar, binele și amintește-i că încercările trupului credinciosului îi șterg păcatele. În cele două culegeri autentice, Abū Hurayra relatează că Profetul ﷺ a spus:

> *„Nu-l atinge pe musulman oboseală, boală, grijă, tristețe, vătămare ori apăsare, nici măcar un spin care îl înțeapă, fără ca Allah să-i șteargă prin aceasta din păcate."*[33]

„Un prilej de întoarcere" înseamnă că boala îi dă putința să-și amintească păcatele, să-și cunoască greșeala și neîmplinirea așa cum nu îi era cu putință în sănătate. Boala devine astfel prilej de a-și mustra sufletul pentru lipsuri și îndemn să se întoarcă de la rău, căutând mulțumirea lui Allah. Aceasta este starea credinciosului. Nelegiuitul însă, când se îmbolnăvește, este asemenea cămilei legate de ai săi și apoi slobozite: nu știe de ce a fost legată și de ce a fost dezlegată. Rămâne în rătăcire și merge mai departe în nelegiuire: nu ia învățătură din boală și nu primește îndemn prin ea.

Cine dorește să viziteze un bolnav trebuie să aleagă timpul potrivit. Scopul vizitei este odihna bolnavului și bucurarea inimii

31 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2575.

32 Al-Adab al-mufrad, nr. 493; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-adab, nr. 379.

33 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 5642; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2573.

lui, fără să-i aducă greutate. De aceea nici nu trebuie să rămână mult lângă el, în afara cazului în care bolnavul dorește aceasta și șederea aduce un folos.

Din Sunna face parte ca vizitatorul să se așeze la capul bolnavului. În Al-Adab al-mufrad al lui al-Bukhārī, Ibn ʿAbbās relatează: *„Când vizita un bolnav, Trimisul lui Allah ﷺ se așeza la capul lui și spunea de șapte ori:"*

أَسْأَلُ اللَّهَ الْعَظِيمَ رَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ أَنْ يَشْفِيَكَ

„Îl rog pe Allah Cel Măreț, Stăpânul Tronului măreț, să te vindece." „Dacă termenul vieții sale nu sosise, era vindecat de durerea sa."[34]

Se rostește de șapte ori, potrivit relatării lui Ibn ʿAbbās

Din Sunna face parte ca vizitatorul să-și pună mâna pe trupul bolnavului când dorește să se roage pentru el. În cele două culegeri autentice se relatează că, atunci când Profetul ﷺ l-a vizitat pe Saʿd ibn Abī Waqqāṣ, i-a pus mâna pe frunte, apoi i-a trecut-o peste față și peste pântece și a spus: „O, Allah, vindecă-l pe Saʿd!"[35] Punerea mâinii pe bolnav îl apropie și îl liniștește, ajută la cunoașterea bolii lui, a puterii ori slăbiciunii ei și este o purtare blândă față de el.

Vizitatorul trebuie să fie sincer în ruga pentru bolnav și să nu spună lângă el decât bine. În Ṣaḥīḥ Muslim, Umm Salama relatează că Trimisul lui Allah ﷺ a spus: „Când sunteți lângă un bolnav sau lângă un mort, spuneți bine, fiindcă îngerii spun amin la ceea ce rostiți."[36]

Să aleagă rugile cele mai cuprinzătoare și să se îngrijească de cele transmise de la Profet ﷺ: sunt rugi binecuvântate, cuprinzătoare ale binelui, ferite de greșeală și alunecare. Poate spune: *„O, Allah, vindecă-l pe cutare!"*, *„Este curățire, cu voia lui Allah!"*, *„Îl rog pe Allah Cel Măreț, Stăpânul Tronului măreț, să te*

34 Al-Adab al-mufrad, nr. 536; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-adab, nr. 416.

35 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 5659; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 1628.

36 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 919.

vindece!" ori *„O, Allah, Stăpân al oamenilor, îndepărtează suferința și vindecă-l! Tu ești Vindecătorul; nu există vindecare decât vindecarea Ta: o vindecare care să nu lase nicio boală."* Hadithurile despre acestea au fost amintite. Poate face ruqya prin Al-Fātiḥa și surele ocrotitoare, așa cum s-a arătat în hadithul lui Abū Saʿīd al-Khudrī și în cel al lui ʿĀʾișa, ori prin cuvintele: *„În numele lui Allah îți fac ruqya împotriva oricărui lucru care te vatămă, împotriva răului oricărui suflet ori ochi invidios. Allah să te vindece! În numele lui Allah îți fac ruqya."* Aceasta este ruga prin care Jibrīl a făcut ruqya Profetului ﷺ când suferea.
Poate spune și ceea ce este statornicit în cele două culegeri autentice de la ʿĀʾișa: Profetul ﷺ îi spunea bolnavului:

بِاسْمِ اللَّهِ، تُرْبَةُ أَرْضِنَا، بِرِيقَةِ بَعْضِنَا، يُشْفَى سَقِيمُنَا،
بِإِذْنِ رَبِّنَا

„În numele lui Allah: pământul ținutului nostru, cu saliva unuia dintre noi; bolnavul nostru să fie vindecat, cu îngăduința Stăpânului nostru."[37]
Ruqya relatată de ʿĀʾișa

Cel sănătos trebuie, când vede bolnavii, să ia aminte și să învețe, să-L laude pe Allah pentru binefacerea sănătății, să-I ceară ocrotirea și să se roage pentru frații săi bolnavi, cerând vindecare și sănătate. Îl rugăm pe Allah Cel Generos să-i vindece pe bolnavii noștri și pe bolnavii musulmanilor și să scrie tuturor sănătate, izbăvire și bunăstare. El aude și răspunde.

37 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 5745; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2194.

Pomeniri la strâmtorare

În Sunna sunt statornicite numeroase hadithuri de la Profet ﷺ despre tratarea strâmtorării care îl poate atinge pe om. Aceasta este greutatea și durerea pe care le poate simți în sine din pricina nenorocirilor și încercărilor ce se abat asupra sa, îl apasă, îl întristează și îi răpesc somnul. Între hadithurile despre tratarea ei se află ceea ce relatează al-Bukhārī și Muslim de la Ibn ʿAbbās: Trimisul lui Allah ﷺ spunea la strâmtorare:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Cel Măreț, Cel Îngăduitor. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Stăpânul Tronului măreț. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Stăpânul cerurilor, Stăpânul pământului și Stăpânul Tronului nobil."[38]

Relatarea lui Ibn ʿAbbās

Abū Dāwūd, Ibn Māja și alții relatează de la Asmāʾ bint ʿUmays: „Trimisul lui Allah ﷺ mi-a spus:

«Să nu te învăț niște cuvinte pe care să le rostești la strâmtorare — ori: în strâmtorare?»"

38 Ṣaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 6346; Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2730.

اللَّهُ اللَّهُ رَبِّي، لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا

„Allah, Allah este Stăpânul meu; nu-I asociez nimic."[39]
Cuvintele învățate lui Asmāʾ bint ʿUmays

Abū Dāwūd relatează în Sunan de la Abū Bakra că Profetul ﷺ a spus: *„Rugile celui strâmtorat sunt:"*

اللَّهُمَّ رَحْمَتَكَ أَرْجُو، فَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ،
وَأَصْلِحْ لِي شَأْنِي كُلَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

„O, Allah, numai în îndurarea Ta îmi pun speranța. Nu mă lăsa în seama mea nici cât o clipire de ochi și îndreaptă-mi întreaga stare. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine."[40]
Relatarea lui Abū Bakra

At-Tirmidhī relatează de la Saʿd ibn Abī Waqqāṣ că Trimisul lui Allah ﷺ a spus: *„Ruga celui înghițit de pește, când a chemat din pântecele peștelui, este:"*

﴿لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبْحَٰنَكَ إِنِّى كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ﴾

„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nedrepți."
Coran, Al-Anbiyāʾ 21:87 (fragment)

„Niciun musulman nu se roagă prin ea pentru vreun lucru fără ca Allah să-i răspundă."[41]

---

39 Sunan Abī Dāwūd, nr. 1525; Sunan Ibn Māja, nr. 3882; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ at-targhīb, nr. 1824.

40 Sunan Abī Dāwūd, nr. 5090; al-Albānī l-a socotit bun în Ṣaḥīḥ al-jāmiʿ, nr. 3388.

41 Sunan at-Tirmidhī, nr. 3505; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-jāmiʿ, nr. 3383.

Toate cuvintele din aceste hadithuri sunt cuvinte de credință, tawḥīd și sinceritate față de Allah și de depărtare de orice asociere, mare ori mică. Acesta este un semn cât se poate de limpede că cel mai măreț tratament al strâmtorării este reînnoirea credinței și repetarea cuvintelor tawḥīd-ului, lā ilāha illa Llāh. Nimic nu îndepărtează de la rob greutatea, grija și strâmtorarea asemenea adorării numai a lui Allah, dăruirii religiei numai Lui și împlinirii închinării pentru care robul a fost creat și adus la existență. Când inima este plină de tawḥīd și sinceritate și ocupată cu acest lucru — cel mai măreț și mai înalt dintre toate — strâmtorările pleacă de la ea, greutățile și apăsările se risipesc și ea dobândește cea mai deplină fericire.

Ibn al-Qayyim a spus: „Tawḥīd-ul este refugiul potrivnicilor și al apropiaților Săi. Pe potrivnicii Săi îi salvează de strâmtorările și greutățile lumii:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا۟ فِى ٱلْفُلْكِ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ﴾

„Când se urcă în corabie, Îl cheamă pe Allah, dăruindu-I numai Lui religia; dar, când îi salvează pe uscat, iată-i asociindu-I pe alții!”[42]
Coran, Al-ʿAnkabūt 29:65

Pe apropiații Săi însă îi salvează de strâmtorările și greutățile acestei lumi și ale Vieții de Apoi. De aceea Yūnus a căutat refugiu în el, iar Allah l-a salvat din acele întunecimi. Urmașii trimișilor au căutat refugiu în el și au scăpat de pedeapsa care i-a lovit pe asociaționiști în această lume și de cea pregătită lor în Viața de Apoi. Când Faraon a căutat refugiu în el abia văzând pieirea și fiind ajuns de înec, nu i-a folosit, fiindcă credința la vederea pieirii nu este primită. Aceasta este rânduiala lui Allah în privința robilor Săi. Nimic nu respinge

42 Sura Al-ʿAnkabūt, versetul 65.

greutățile lumii asemenea tawḥīd-ului; de aceea ruga strâmtorării este prin tawḥīd și ruga celui înghițit de pește, prin care niciun strâmtorat nu se roagă fără ca Allah să-i ușureze strâmtorarea, este prin tawḥīd. Numai asocierea aruncă în strâmtorările cele mari și numai tawḥīd-ul izbăvește de ele. El este refugiul făpturilor, adăpostul, cetatea și ajutorul lor. Izbânda vine de la Allah."[43]

Au fost amintite hadithuri care arată acest înțeles. **Primul** este hadithul lui Ibn ʿAbbās: întregul său este tawḥīd și preamărire a lui Allah, repetarea cuvintelor lā ilāha illa Llāh legate de ceea ce arată măreția, slava, desăvârșirea și stăpânirea Sa asupra cerurilor, pământului și Tronului măreț. Aceste cuvinte cuprind cele trei laturi ale tawḥīd-ului: unicitatea stăpânirii, unicitatea dreptului la adorare și unicitatea numelor și atributelor. Când musulmanul le rostește cugetând la sensurile lor și gândindu-se la semnificațiile lor, inima i se liniștește, sufletul i se odihnește, strâmtorarea și greutatea pleacă și este călăuzit pe o cale dreaptă.

Al doilea este hadithul lui Asmāʾ bint ʿUmays. Profetul ﷺ a îndrumat-o ca, în strâmtorare sau la strâmtorare, să caute refugiu în tawḥīd, căci nimic nu îndepărtează de la rob greutățile și strâmtorările asemenea lui. El i-a atras atenția asupra acestui lucru, i-a trezit dorința de a-l cunoaște și i-a pregătit sufletul să-l primească, punându-i întrebarea care trezește dorința: „Să nu te învăț niște cuvinte pe care să le rostești la strâmtorare — ori: în strâmtorare?" Fără îndoială, sufletul ei a dorit să le cunoască. Atunci a îndrumat-o să spună: „Allah, Allah este Stăpânul meu; nu-I asociez nimic." Sunt cuvinte de sinceritate și tawḥīd.

Ambele rostiri *„Allah, Allah"* sunt la nominativ: prima este subiectul, iar a doua îl întărește prin repetare, arătând rangul măreț și însemnătatea lucrului. Predicatul este *„Stăpânul meu"*. Înțelesul este că Dumnezeul meu, pe Care Îl ador și Căruia Îi dăruiesc toate felurile de închinare — teamă, speranță, smerire, supunere, umilință, frângerea inimii și altele — este Stăpânul meu,

43 Al-Fawāʾid, p. 95–96.

Care m-a crescut prin binefacerile Sale, m-a adus la existență din neființă și mi-a dăruit felurite daruri și haruri.

„Nu-I asociez nimic” înseamnă că nu iau alături de El niciun asociat în adorare, oricine ar fi. Cuvântul *„nimic”* este nedefinit într-o construcție negativă și cuprinde astfel orice. Aceste cuvinte mărețe cuprind, așadar, împlinirea tawḥīd-ului prin cei doi stâlpi ai săi: negarea și afirmarea; negarea închinării față de oricine în afară de Allah și afirmarea ei numai pentru El. Hadithul dovedește că tawḥīd-ul este refugiul în strâmtorări și cel mai mare mijloc al îndepărtării grijilor și risipirii apăsărilor.

Al treilea este hadithul lui Abū Bakra, de la Profet ﷺ: „Rugile celui strâmtorat: O, Allah, numai în îndurarea Ta îmi pun speranța. Nu mă lăsa în seama mea nici cât o clipire de ochi și îndreaptă-mi întreaga stare. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine.” Întregul său este tawḥīd, refugiu la Allah și adăpostire la El.

***„O, Allah, numai în îndurarea Ta îmi pun speranța”*:** așezarea verbului după complement arată exclusivitatea — numai în îndurarea venită de la Tine nădăjduim, fără să o nădăjduim de la altcineva. *„Nu mă lăsa în seama mea nici cât o clipire de ochi și îndreaptă-mi întreaga stare”*: arată nevoia puternică a robului de Allah și că nu se poate lipsi de Stăpânul și Ocrotitorul său nici cât o clipire de ochi, în nicio treabă. De aceea spune: *„Îndreaptă-mi întreaga stare”*, adică fiecare amănunt și fiecare latură a ei. Apoi a încheiat această rugă binecuvântată cu mărturisirea tawḥīd-ului, lā ilāha illa Llāh.

Al patrulea este hadithul lui Saʿd ibn Abī Waqqāṣ, în care este pomenită ruga lui Yūnus din pântecele peștelui: „Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nedrepți.” Despre această rugă, Ibn al-Qayyim spune:

> *„Ea cuprinde desăvârșirea tawḥīd-ului, slăvirea Stăpânului Preaînalt și recunoașterea de către rob a nedreptății și păcatului său: unele dintre cele mai puternice leacuri ale strâmtorării, grijii și apăsării și unele dintre cele mai puternice mijloace de apropiere de Allah pentru împlinirea nevoilor.*

Tawḥīd-ul și slăvirea afirmă toată desăvârșirea lui Allah și neagă orice lipsă, defect și asemănare a Lui cu făpturile. Recunoașterea nedreptății cuprinde credința robului în Lege, răsplată și pedeapsă; îi cere frângerea inimii, întoarcerea la Allah, cererea iertării alunecării sale și recunoașterea robiei sale și a nevoii de Stăpânul său. Aici sunt, așadar, patru lucruri prin care este căutată apropierea: tawḥīd-ul, slăvirea, închinarea și mărturisirea."[44]

44 Zād al-maʿād, 2/208.

Ruga împotriva apăsării, grijii și tristeții

În această viață, robul poate fi atins de felurite dureri; în inima lui pot veni gânduri care o neliniștesc, îi rănesc sufletul și îi aduc tulburare și strâmtorare. Dacă durerea inimii este legată de trecut, este tristețe; dacă este legată de viitor, este grijă; dacă este legată de situația și prezentul omului, este apăsare. Aceste trei lucruri — tristețea, grija și apăsarea — dispar din inimă și se risipesc din suflet prin întoarcerea sinceră la Allah, deplina frângere a inimii înaintea Lui, smerirea, supunerea și predarea în fața poruncii Sale, credința în hotărârea și predestinarea Sa, cunoașterea Lui, a numelor și atributelor Sale, credința în Cartea Sa și grija pentru citirea, înțelegerea și împlinirea ei. Prin acestea, iar nu prin altceva, se îndepărtează acele lucruri, pieptul se lărgește și se dobândește fericirea.

În Musnad al imamului Aḥmad, în Ṣaḥīḥ Ibn Ḥibbān și în alte culegeri, ʿAbd Allāh ibn Masʿūd relatează că Profetul ﷺ a spus:

اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ، وَابْنُ عَبْدِكَ، وَابْنُ أَمَتِكَ، نَاصِيَتِي
بِيَدِكَ، مَاضٍ فِيَّ حُكْمُكَ، عَدْلٌ فِيَّ قَضَاؤُكَ، أَسْأَلُكَ
بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ، أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ،
أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ، أَوِ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ

الْغَيْبِ عِنْدَكَ، أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ قَلْبِي، وَنُورَ صَدْرِي، وَجَلَاءَ حُزْنِي، وَذَهَابَ هَمِّي

„Niciun rob nu spune, când îl atinge grija ori tristețea: «O, Allah, eu sunt robul Tău, fiul robului Tău și fiul roabei Tale. Fruntea mea este în mâna Ta; hotărârea Ta se împlinește asupra mea, iar judecata Ta față de mine este dreaptă. Te rog prin fiecare nume care Îți aparține, cu care Te-ai numit pe Tine, pe care l-ai coborât în Cartea Ta, pe care l-ai învățat vreuneia dintre făpturile Tale sau pe care l-ai păstrat numai pentru Tine în cunoașterea nevăzutului: fă Coranul primăvara inimii mele, lumina pieptului meu, îndepărtarea tristeții mele și risipirea grijii mele!» — fără ca Allah să-i îndepărteze grija și să-i înlocuiască tristețea cu bucurie." Ei au întrebat: „Trimis al lui Allah, se cuvine să învățăm aceste cuvinte?" El a răspuns: „Da. Se cuvine ca oricine le aude să le învețe."[45]

Ruga relatată de ʿAbd Allāh ibn Masʿūd

Acestea sunt cuvinte mărețe pe care musulmanul trebuie să le învețe și să se îngrijească să le rostească atunci când îl atinge tristețea, grija ori apăsarea. Să știe și că ele îi folosesc dacă le înțelege semnificația, le împlinește scopul și lucrează după ceea ce arată. Rostirea rugilor transmise și a pomenirilor rânduite fără înțelegerea sensurilor și fără împlinirea scopurilor lor are un efect mic și nu aduce folos. Cugetând la această rugă, vedem că ea cuprinde patru temelii mărețe. Robul nu are cale spre fericire și spre îndepărtarea grijii, apăsării și tristeții decât prin aducerea și împlinirea lor.

Prima temelie: împlinirea închinării față de Allah

Prima temelie este închinarea față de Allah, deplina frângere a inimii înaintea Lui, supunerea față de El și recunoașterea faptului

45 Musnad Aḥmad, 1/391; al-Albānī l-a declarat autentic în As-Silsila aṣ-ṣaḥīḥa, nr. 199. Pentru explicarea acestui hadith, vezi Al-Fawā'id de Ibn al-Qayyim, p. 44.

că este creat și stăpânit de Allah, el, tații și mamele sale, începând cu părinții apropiați și ajungând până la Adam și Ḥawwā'. De aceea spune: *„O, Allah, eu sunt robul Tău, fiul robului Tău și fiul roabei Tale."* Toți sunt stăpâniți de Allah, iar El este Creatorul, Stăpânul, Domnul și Rânduitorul treburilor lor. Ei nu se pot lipsi de El nici cât o clipire de ochi și nu au pe nimeni în afară de El la care să caute ocrotire și refugiu.

Împlinirea acesteia cuprinde statornicia robului în slujirea Lui: smerirea, supunerea, frângerea inimii, întoarcerea la El, împlinirea poruncilor, ocolirea opreliștilor, recunoașterea neîncetată a nevoii de El, refugiul la El, cererea ajutorului Său, încrederea și căutarea ocrotirii Lui. Inima să nu se lege de altcineva prin iubire, teamă și speranță.

A doua temelie: credința în hotărârea și predestinarea lui Allah

Robul să creadă în hotărârea și predestinarea lui Allah: ceea ce Allah voiește se întâmplă, iar ceea ce El nu voiește nu se întâmplă. Nimeni nu-I poate revizui hotărârea și nimeni nu-I poate respinge judecata.

﴿مَّا يَفْتَحِ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ مِن رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦ﴾

„Ceea ce Allah deschide oamenilor din îndurarea Sa nimeni nu poate opri, iar ceea ce El oprește nimeni nu poate trimite după El."[46]

Coran, Fāțir 35:2 (fragment)

46 Sura Fāțir, versetul 2.

De aceea spune această rugă: *„Fruntea mea este în mâna Ta; hotărârea Ta se împlinește asupra mea, iar judecata Ta față de mine este dreaptă."* Fruntea robului, adică partea din față a capului său, este în mâna lui Allah: El îl cârmuiește cum voiește și hotărăște asupra lui ce dorește. Nimeni nu-I poate revizui hotărârea și nimeni nu-I poate respinge judecata. Viața și moartea robului, fericirea și nefericirea sa, sănătatea și încercarea sa țin toate de Allah; robul nu are stăpânire asupra lor. Când crede că fruntea lui și frunțile tuturor robilor sunt în mâna lui Allah și că numai El îi cârmuiește cum voiește, nu se mai teme de ei și nu mai nădăjduiește în ei, nu-i pune în locul unor stăpânitori și nu-și leagă de ei speranța și așteptarea. Atunci tawḥīd-ul, încrederea și închinarea sa se îndreaptă. De aceea Hūd i-a spus poporului său:

﴿إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى ٱللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ ۚ مَّا مِن دَآبَّةٍ إِلَّا هُوَ
ءَاخِذٌۢ بِنَاصِيَتِهَآ ۚ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾

„Eu mă încred în Allah, Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Nu există nicio vietate pe care El să nu o țină de frunte. Stăpânul meu este pe o cale dreaptă."[47]
Coran, Hūd 11:56

„Hotărârea Ta se împlinește asupra mea" cuprinde ambele feluri de hotărâre: hotărârea religioasă, a Legii, și hotărârea predestinării, a existenței. Amândouă se împlinesc asupra robului, fie că voiește, fie că nu. Hotărârea existenței și a predestinării nu poate fi încălcată; hotărârea religioasă, a Legii, poate fi încălcată de rob, iar atunci el se expune pedepsei.

„Judecata Ta față de mine este dreaptă" cuprinde toate hotărârile lui Allah asupra robului, din toate punctele de vedere: sănătate și boală, bogăție și sărăcie, plăcere și durere, viață și

47 Sura Hūd, versetul 56.

moarte, pedeapsă și iertare și altele asemenea. Tot ceea ce Allah hotărăște asupra robului este dreptate.

﴿وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّٰمٍ لِّلْعَبِيدِ﴾

„Stăpânul tău nu este nedrept cu robii."[48]
Coran, Fuṣṣilat 41:46 (fragment)

A treia temelie: credința în numele și atributele lui Allah
Robul să creadă în numele cele mai frumoase și atributele mărețe ale lui Allah, arătate în Carte și în Sunna, și să se roage lui Allah prin ele. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَلِلَّهِ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ فَٱدْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا۟ ٱلَّذِينَ
يُلْحِدُونَ فِىٓ أَسْمَٰٓئِهِۦ ۚ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ﴾

„Lui Allah Îi aparțin numele cele mai frumoase; chemați-L prin ele și lăsați-i pe cei care se abat în privința numelor Sale. Vor fi răsplătiți pentru ceea ce făceau."[49]
Coran, Al-Aʿrāf 7:180

﴿قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱللَّهَ أَوِ ٱدْعُوا۟ ٱلرَّحْمَٰنَ ۖ أَيًّا مَّا تَدْعُوا۟ فَلَهُ
ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ﴾

„Spune: Chemați-L Allah sau chemați-L Ar-Raḥmān. Oricum L-ați chema, Lui Îi aparțin numele cele mai frumoase."[50]
Coran, Al-Isrāʾ 17:110 (fragment)

48 Sura Fuṣṣilat, versetul 46.
49 Sura Al-Aʿrāf, versetul 180.
50 Sura Al-Isrāʾ, versetul 110.

Cu cât robul Îl cunoaște mai bine pe Allah, numele și atributele Sale, cu atât sporește teama sa de El și conștiința supravegherii Sale și se îndepărtează mai mult de neascultare și de ceea ce Îl mânie. Unul dintre înaintași a spus: *„Cine Îl cunoaște mai bine pe Allah se teme mai mult de El."* De aceea, cel mai măreț lucru care alungă grija, tristețea și apăsarea este ca robul să-și cunoască Stăpânul, să-și umple inima cu cunoașterea Lui și să I se roage prin numele și atributele Sale. De aceea spune: *„Te rog prin fiecare nume care Îți aparține, cu care Te-ai numit pe Tine, pe care l-ai coborât în Cartea Ta, pe care l-ai învățat vreuneia dintre făpturile Tale sau pe care l-ai păstrat numai pentru Tine în cunoașterea nevăzutului."* Aceasta este rugarea lui Allah prin toate numele Sale, cele pe care robul le cunoaște și cele pe care nu le cunoaște; este cel mai iubit mijloc de apropiere de Allah.

A patra temelie: grija față de Coran

Să se îngrijească de Coranul cel nobil, cuvântul lui Allah, la care falsul nu poate ajunge nici dinaintea lui, nici dinapoia lui, și care cuprinde călăuzire, vindecare, îndestulare și sănătate. Cu cât robul are mai multă grijă de Coran prin recitare, memorare, repetare, cugetare, faptă și împlinire, cu atât dobândește mai multă fericire, liniște, lărgime a pieptului și îndepărtare a grijii, apăsării și tristeții. De aceea spune această rugă: *„Fă Coranul primăvara inimii mele, lumina pieptului meu, îndepărtarea tristeții mele și risipirea grijii mele."*

Acestea sunt patru temelii mărețe învățate din această rugă binecuvântată. Trebuie să cugetăm la ele și să căutăm să le împlinim pentru a dobândi făgăduința nobilă și harul măreț: *„Allah îi îndepărtează grija și îi înlocuiește tristețea cu bucurie"*, iar într-o relatare: *„cu izbăvire"*. Numai de la Allah cerem ajutor și izbândă.

Ce spune omul când îl lovește o nenorocire

Aici vorbim despre ceea ce îi este rânduit musulmanului să spună când o nenorocire îl atinge pe el, pe copilul său, averea sa ori altele asemenea. Să știe mai întâi că rânduiala lui Allah față de robii Săi este să-i încerce în viața lumească prin felurite încercări, necazuri și nenorociri. Îi încearcă uneori prin sărăcie, alteori prin bogăție; uneori prin sănătate, alteori prin boală; când prin bucurie, când prin suferință. Nu există om care să nu fie încercat: prin pierderea unui lucru iubit, prin venirea unuia neplăcut ori prin dispariția unuia dorit. Bucuriile lumii sunt ca visele somnului ori ca o umbră care piere. Dacă te fac să râzi puțin, te fac să plângi mult; dacă te bucură o zi, te întristează o viață; dacă îți dau plăcere pentru puțin, îți răpesc multă vreme. Nu umplu o casă de bucurie fără să o umple și de lacrimi. Ibn Masʿūd a spus: *„Fiecărei bucurii îi urmează o tristețe; nicio casă nu este umplută de veselie fără să fie umplută și de întristare."*

Însă robul musulman merge spre bine în toate stările sale. Profetul ﷺ a spus: „Minunată este starea credinciosului! Toată starea lui este bine, iar aceasta nu este pentru nimeni în afară de credincios. Dacă îl atinge bucuria, mulțumește și aceasta este bine pentru el; dacă îl atinge necazul, rabdă și aceasta este bine pentru el."[51]

51 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 2999.

Allah i-a îndrumat pe robii Săi spre starea pe care trebuie să o aibă în nenorocire și spre cuvintele pe care trebuie să le spună cel încercat. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَلَنَبْلُوَنَّكُم بِشَيْءٍ مِّنَ ٱلْخَوْفِ وَٱلْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ ٱلْأَمْوَٰلِ وَٱلْأَنفُسِ وَٱلثَّمَرَٰتِ ۗ وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ﴾

„Vă vom încerca, desigur, printr-o parte de teamă și foamete și prin pierderi de averi, vieți și roade. Vestește-le bine celor răbdători,”
Coran, Al-Baqara 2:155

﴿ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتْهُم مُّصِيبَةٌ قَالُوٓا۟ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيْهِ رَٰجِعُونَ﴾

„Celor care, când îi lovește o nenorocire, spun: Noi Îi aparținem lui Allah și la El ne întoarcem.”
Coran, Al-Baqara 2:156

﴿أُو۟لَٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَٰتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ ۖ وَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُهْتَدُونَ﴾

„Aceștia au parte de binecuvântări de la Stăpânul lor și de îndurare și aceștia sunt cei călăuziți.”[52]
Coran, Al-Baqara 2:157

În acest verset nobil, Allah vestește că Își încearcă robii prin necazuri pentru a-l deosebi pe cel sincer de cel mincinos, pe cel cuprins de deznădejde de cel răbdător și pe cel încredințat de cel

52 Sura Al-Baqara, versetele 155–157.

îndoielnic. El arată feluri ale încercării: o parte de teamă, adică teama de dușmani; foametea, adică împuținarea hranei; pierderi de averi, care cuprind orice scădere a averii, prin nenorociri venite din cer, înec, pierdere, jaf și altele. Îi încearcă și prin pierderi de vieți, prin plecarea celor dragi dintre copii, rude și prieteni. Aici intră și bolile și suferințele care ating trupul. Îi încearcă prin împuținarea roadelor: cereale și fructele palmierilor și ale copacilor. Sunt lucruri care trebuie să se întâmple, fiindcă Atoateștiutorul, Cel care cunoaște în adânc, a vestit venirea lor. Partea omului din nenorocire este efectul pe care aceasta îl are asupra sa: cine este mulțumit are mulțumirea, iar cine este nemulțumit are mânia.

Cel lovit de nenorocire trebuie, așadar, să știe că Acela care l-a încercat este Cel mai înțelept dintre judecători și Cel mai îndurător dintre cei îndurători. El nu i-a trimis încercarea ca să-l piardă și nici ca să-l chinuie, ci ca să-i încerce răbdarea, mulțumirea și credința, ca să-i audă rugămintea smerită, implorarea și ruga, să-l vadă căzut la ușa Sa, adăpostit la El, cu inima frântă înaintea Lui, ridicându-și mâinile rugătoare și plângându-I durerea și tristețea. Astfel dobândește măreața făgăduință a lui Allah, darul Său îmbelșugat și multele Sale binefaceri.

﴿وَبَشِّرِ ٱلصَّٰبِرِينَ﴾

„Vestește-le bine celor răbdători,"
Coran, Al-Baqara 2:155 (fragment)

﴿ٱلَّذِينَ إِذَآ أَصَٰبَتْهُم مُّصِيبَةٌ قَالُوٓاْ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّآ إِلَيْهِ رَٰجِعُونَ﴾

„Celor care, când îi lovește o nenorocire, spun: Noi Îi aparținem lui Allah și la El ne întoarcem."
Coran, Al-Baqara 2:156

﴿أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَٰتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ ٱلْمُهْتَدُونَ﴾

„Aceștia au parte de binecuvântări de la Stăpânul lor și de îndurare și aceștia sunt cei călăuziți.”[53]
Coran, Al-Baqara 2:157

Cât de larg este acest har și cât de nobil acest dar! ʿUmar ibn al-Khaṭṭāb a spus: *„Ce bune sunt cele două încărcături și ce bun este adaosul!”*

Allah a făcut aceste cuvinte — cuvintele întoarcerii, pe care le spune cel încercat: *„Noi Îi aparținem lui Allah și la El ne întoarcem”* — adăpost și refugiu pentru cei loviți de nenorociri și ocrotire pentru cei încercați. Când cel încercat caută refugiu în aceste cuvinte, care cuprind înțelesurile binelui și binecuvântării, inima i se liniștește, sufletul i se odihnește, gândul i se potolește, iar Allah îi dă în locul nenorocirii ceva mai bun. Muslim relatează în Ṣaḥīḥ de la Umm Salama că ea a spus: *„L-am auzit pe Trimisul lui Allah ﷺ spunând: Orice rob care este lovit de o nenorocire și spune:”*

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ، اللَّهُمَّ أْجُرْنِي فِي مُصِيبَتِي وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

„Noi Îi aparținem lui Allah și la El ne întoarcem. O, Allah, răsplătește-mă în nenorocirea mea și dă-mi în locul ei ceva mai bun!”
Ruga transmisă de Umm Salama

„Allah îl răsplătește în nenorocirea sa și îi dă în locul ei ceva mai bun.” Ea a spus: „Când a murit Abū Salama, am spus așa cum

53 Sura Al-Baqara, versetele 155–157.

îmi poruncise Trimisul lui Allah ﷺ, iar Allah mi-a dat în locul lui pe cineva mai bun: pe Trimisul lui Allah ﷺ."[54] Adică Allah a cinstit-o și ea s-a căsătorit cu Trimisul lui Allah ﷺ.
Cine cugetă la aceste cuvinte mărețe, cuvintele întoarcerii, descoperă în ele un tratament măreț pentru cei loviți de nenorociri; chiar cel mai puternic și mai folositor tratament, în prezent și la sfârșit. Câte urmări vrednice de laudă, sfârșituri drepte și roade mărețe au aceste cuvinte în lumea aceasta și în Viața de Apoi! Este de ajuns ceea ce spune Allah Preaînaltul:

﴿أُوْلَٰٓئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَٰتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ ۖ وَأُوْلَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْمُهْتَدُونَ﴾

„Aceștia au parte de binecuvântări de la Stăpânul lor și de îndurare și aceștia sunt cei călăuziți."[55]
Coran, Al-Baqara 2:157

Dar, odată cu rostirea lor, este nevoie de înțelegerea semnificației și împlinirea scopului lor, pentru ca robul să dobândească făgăduința nobilă și răsplata măreață. Aceste cuvinte cuprind două temelii mărețe. Dacă robul le împlinește prin cunoaștere și faptă, este mângâiat în nenorocirea sa și dobândește o răsplată mare și o întoarcere frumoasă.

Prima temelie: toate Îi aparțin lui Allah

Robul să fie încredințat că el însuși, familia, averea și copiii lui Îi aparțin lui Allah. El i-a adus la existență din neființă, îi cârmuiește cum voiește și hotărăște asupra lor ceea ce dorește. Nimeni nu-I poate revizui hotărârea și nimeni nu-I poate respinge judecata. Aceasta se învață din *„Noi Îi aparținem lui Allah"*: suntem stăpâniți de El și supuși cârmuirii și rânduirii Sale. El este Stăpânul nostru, iar noi suntem robii Săi. Orice ni se întâmplă este prin hotărârea și predestinarea Lui.

54 Ṣaḥīḥ Muslim, nr. 918.
55 Sura Al-Baqara, versetul 157.

﴿مَآ أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ فِى ٱلْأَرْضِ وَلَا فِىٓ أَنفُسِكُمْ إِلَّا فِى كِتَٰبٍ مِّن قَبْلِ أَن نَّبْرَأَهَآ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ﴾

„Nicio nenorocire nu lovește pământul și nici pe voi înșivă fără să fie într-o Carte înainte ca Noi să o aducem la existență. Aceasta este ușor pentru Allah."[56]
Coran, Al-Ḥadīd 57:22

A doua temelie: întoarcerea este la Allah
Robul să știe că sfârșitul și întoarcerea sa sunt la Allah. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلْمُنتَهَىٰ﴾

„La Stăpânul tău este sfârșitul."[57]
Coran, An-Najm 53:42

﴿إِنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ ٱلرُّجْعَىٰٓ﴾

„La Stăpânul tău este întoarcerea."[58]
Coran, Al-ʿAlaq 96:8

Robul trebuie să lase lumea în urma sa și să vină la Stăpânul său în Ziua Învierii singur, așa cum l-a creat întâia oară: fără familie, avere și neam. Vine numai cu faptele bune și rele. Aceasta se învață din *„Și la El ne întoarcem"*: robul recunoaște că se întoarce la Allah și că El îl va răsplăti pentru ceea ce a făcut în această viață. Atunci se îndreaptă spre a se ocupa cu ceea ce îi folosește la întâlnirea cu Allah. Dacă cel lovit de nenorocire rostește cuvintele în această stare, având prezent înțelesul lor și

56 Sura Al-Ḥadīd, versetul 22.
57 Sura An-Najm, versetul 42.
58 Sura Al-ʿAlaq, versetul 8.

împlinind semnificația și cerințele lor, este călăuzit pe o cale dreaptă.
Abū Nuʿaym relatează în Al-Ḥilya de la al-Ḥasan ibn ʿAlī al-ʿĀbid:

„Al-Fuḍayl ibn ʿIyāḍ i-a spus unui bărbat: «Câți ani au trecut peste tine?» El a răspuns: «Șaizeci de ani.» Al-Fuḍayl a zis: «De șaizeci de ani mergi spre Stăpânul tău; ești aproape să ajungi.» Bărbatul a spus: «Abū ʿAlī, noi Îi aparținem lui Allah și la El ne întoarcem!» Al-Fuḍayl l-a întrebat: «Știi ce spui?» Bărbatul a răspuns: «Am spus: Noi Îi aparținem lui Allah și la El ne întoarcem.» Al-Fuḍayl a zis: «Știi ce înseamnă?» Bărbatul a spus: «Explică-ne, Abū ʿAlī.» El a răspuns: «Prin cuvintele "Noi Îi aparținem lui Allah" spui: sunt robul lui Allah și mă întorc la Allah. Cine știe că este robul lui Allah și că la El se întoarce să știe că va fi oprit înaintea Lui. Cine știe că va fi oprit să știe că va fi întrebat. Cine știe că va fi întrebat să pregătească un răspuns la întrebare.» Bărbatul a întrebat: «Care este calea?» El a spus: «Ușoară.» A întrebat: «Care?» El a răspuns: «Fă bine în timpul care ți-a rămas și ți se va ierta ceea ce a trecut. Dacă faci rău în ceea ce a rămas, vei răspunde pentru ceea ce a trecut și pentru ceea ce a rămas.»"[59]

Aceasta arată marea grijă a înaintașilor pentru înțelesurile pomenirilor, cunoașterea semnificațiilor și împlinirea scopurilor și țintelor lor. Ei au stăruit asupra acestui lucru măreț pentru ca robul să le dobândească roadele, efectele lor să se vadă asupra lui și binele și binecuvântările lor să-i fie dăruite din belșug.

În încheiere, acestea sunt cele alese despre rugile bolnavilor și ale celor încercați. Îl rugăm pe Allah Cel Generos să-i vindece pe bolnavii noștri și pe bolnavii musulmanilor, să risipească grijile musulmanilor îngrijorați și să ușureze strâmtorarea celor strâmtorați. Stăpânul meu aude ruga; El este Cel în care se cuvine să nădăjduim, El ne este de ajuns și ce bun Ocrotitor este! Binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra Profetului nostru Muḥammad, asupra familiei și companionilor săi.

59 Ḥilyat al-awliyāʾ, 8/113.

Indice

Allah 1–8, 10–40
boală 3, 5–7, 19, 21, 32, 34
Coran 33
deochi 4
invidie 14
milostenie 14
nenorocire 13, 34–37, 39–40
rugă 5–6, 17, 26, 29, 31, 33
ruqya 1–6, 21
tawḥīd 15–16, 24–27, 31
vindecare 2–7, 21, 33
vrăjitorie 4

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Rugile bolnavilor și ale celor încercați

Rugi și pomeniri din Sunna pentru vremea bolii, a încercărilor și a neliniștii. Autorul explică înțelesurile lor, cererea ocrotirii lui Allah, cuvintele adresate bolnavului și rugile prin care credinciosul se întoarce către Domnul său în greutăți.

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro